

Törlesztés – Rozi és Dodi¹

Dodinak alig tizenkét évesen támadt egy korszakos ötlete, amiért kalapot kell emelni. A kilencvenes években még használták azokat az illatosítókat, amik szögletes műanyag dobozban lógtak a falon. Négyzet alakú szappannak tűntek, néhány hétig tartott ki a szaguk. Minden rendesebb kocsmá végében lógott ilyen. Dodi, bliccelve a vonaton, megkeresett egy csomó vendéglátóst a Balaton körül, és felajánlotta nekik, hogy rendszeresen cseréli a tartókban az illatosítókat. A kocsmárosok örültek, hogy nem nekik kell vesződni vele, meg hát Dodi – az apja jó kereskedelmi kapcsolataira hivatkozva – olcsóbb árat mondott a komplett szolgáltatásra, mint amennyiért ők beszerezni tudták a cuccot. Az üzlet mindenki meglepedésére dübörgött. Dodi lelkiismeretesen, mindig a megbeszélte időben tűnt fel, tényleg a lábát lejárta, és korrektül csakis utólag fogadta el a pénzt. Sóstón kezdte, ahol lakott. Aztán a használtakat elvitte Siófokra, a siófokiakat elvitte Széplakra, a széplakiakat Zamárdiba, a zamárdiakat Szántódra, a szántódiakat Földvára és így tovább. Dodi gyors, az illatosítók lassabb tempóban köröztek a Balaton körüli tündérgertben. Szép kis körforgás lehetett volna az idők végezetéig, ha néhány figyelmesebb tulajnak (nyilván nőknek) fel nem tűnik, hogy az illatosítóknak egyre kevésbé van illatuk. De feltűnt, és nem elégedtek meg azzal, hogy visszamondják a szolgáltatást, de ráadásul nem átalították szelvében-hosszában elpletykálni a dolgot, véget vetve ezzel Dodi szellemesen egyszerű vállalkozásának.

Tizenöt éves volt, amikor beállított hozzám Sóstón a Paprikába, mert a Török Bálinttól hallotta, hogy felveszek diákokat nyári munkára. A hír igaz volt, az viszont nem, hogy ő egy diák, mert a nyolc általánost elvégezvén semmilyen iskolába nem járt többé. Az országot járta, az ő nyomában meg az anyja megbízásából a rendőrség járt folyamatosan. Ha elkapták, rendre hazaszállították, ő meg rendre megpattant újra. Beállítottam mosogatni. Egy napig se bírta. Az ebédjét még megette, aztán letiplizett.

BERTA ZSOLT (1966) író, dalszerző. Legutóbbi kötetei: *Recept* (2016), *Chłopczy z placu Moskwy* (a *Kalef* lengyel nyelvű kiadása, 2019).

1 A novella a szerző hamarosan megjelenő, *Szomjas Szűz* című kötetének egyik darabja.

Betöltvén tizennyolcadik évét, kézhez vette nagyanyai örökségét, húsz-ezer dollárt és egy komoly gyémánt nyakéket. E javakat az öreglány kifejezetten reá, az egy szem unokájára hagyományozta, miközben a lányára, Rozira, vagyis Dodi anyjára egy fillért se hagyott. Pesti lakását Rozi testvére örökölte, aki (önhibájából) épp akkor kényszeredett elhagyni a munkásszállót, mégis azonnal pénzzé tette a pecót, beköltözött a Városliget egyik bokrába, és nekiállt elinni és játékgépeken eljátszani a milliókat. Lelkiismeretesen végezte a napi penzumot, így nagyon szépen haladt kitűzött célja felé, és végül egy év alatt sikerült is nullára apasztania a vagyont. Nem sokkal ezután az olyan ember tiszta lelkiismeretével hunyhatott el, aki maradéktalanul elvégezte, amit vállalt. Dodiban nagyobb részét alighanem az ő vére csörgedezett, nem pedig az anyjáié, Rozié, aki soha nem ivott, illetve csak kivételes alkalmakkor szopogatott el egy Jägermeistert. És mindig dolgozott. Igaz, a csavargásra való hajlam vagy legalábbis a szülői otthonból való szökés neki is sajátja volt, hisz így került a kényelmes polgári otthonból abba a sóstói padlásszobába. Azt nem tudom, Rozi és az anyja között mi volt a gebasz, de alighanem a szökésen kívül Dodi apja és felcsinálói minősége lehetett. Dodi sose látta az apját. Rozi már itt, Sóstón esett teherbe, és itt hozta világra gyermekét, bő évtizeddel azután, hogy szakácsnői állást vállalt a Gelka üdülőben, ahol a fizetésén felül kosztot és kvártélyt is kapott. Kezdetben Márta – tudjátok, gyermekkorom szerető mostohája – keze alatt dolgozott. Lányanyának nem mondanám, mert ugyancsak benne volt már a korban. A harmadik, a miénk melletti padlásszobában lakott, még Dodi nélkül, amikor én Mártával ott töltöttem néhány nyarat gyerekként. Fürdőszobájuk – ahogy nekünk is – az üdülő földszinti, közös és akkoriban egyetlen vizesblokkja volt, ahogy a vécéjük is. Akkoriban így néztek ki az üdülők, pont, mint egy laktanya, de ez senkit nem zavart a nyaralásban. Konyha is csak a hatalmas üzemi konyha volt, azt használta Rozi magáncélokra is. De kertjük a Balatonig ért, a Balaton pedig épp a túlsó partjáig, és csak az ottani hegyek takarták el a további kilátást. Dodi itt nőtt fel, innen járt iskolába, és fiatalkorúként onnan szökdösött a szélrózsa minden irányába. Nem mintha rosszban lett volna az anyjával, dehogy. Csak hát Dodinak muszáj volt mennie.

Rozi nekünk is besegített a Paprikában, de az üdülői állását megtartotta még nyugdíjazása után is. Akkor már nem Gelka üdülőnek hívták, valami régi elvtárs privatizálta, aki aztán most nemrég eladta valami új elvtársnak, azt suttojják, egy kevéssé árnyalt fenyegetés pressziójának engedve. Ezek imádják a parti ingatlanokat. Mondjuk, ezt megértem, bár nekem nem lenne pofám lezárni a partot az emberek elől, még ha csak tíz méterről volna szó, akkor sem. Azt hiszem. Bár még sosem ért utol a kísértés. Nekem úgy is jó, ha közös parton ücsörgök, például a sóstói sétányon, amit szintén le akartak zárni pár éve a népek elől. Egyedülálló módon egyelőre nem sikerült, és abban nekem is volt részem, úgyhogy azt majd akkor mesélem el, ha folytatom a *Jancsiszöveget*, oké? Hol tértem le már megint a csapásról? Ja, a Dodi öröksége... A húszezer dollárt

és a gyémánt nyakék árát, amin akkoriban könnyedén vásárolhatott volna egy éttermet, és Rozi rimánkodott is ezért, Dodinak egyetlen nyáron sikerült eltap-solnia. Jogsija még nem volt, illetve soha nem is lett, így hát kibérelt egy fehér Mercedes-taxit, ami aztán éjjel-nappal a rendelkezésére állt, és fuvarozta őt Sóstó és Keszthely között a folyton keze ügyében levő ribancokkal együtt, egyik mulatóhelyről a másikra. Mindenki Dodi vendége volt, italokra, ételekre, kábítószerekre, játékgépekre, kurvákra, vitorlázásra, akármire. Szűkmarkúsággal nem vádolhatta senki, bőkezűséggel meg egyedül Rozi vádolta. Nyár végére beköszöntött az az időszak, amikor Dodi lett mindenkinek a vendége, és ez az időszak a mai napig tart. Tulajdonképpen azon a nyáron megágyazott további életvitelének, vagyis a vagyonával ismeretségre, kapcsolati tőkére és bizalomra tett szert, amikkel aztán alighanem – nehéz ezt megsaccolni – a befektetés sok-szorosát visszavette, ha nem is azoktól, akiket jól tartott korábban. Hát ez már csak így van. Tulajdonképpen ez az üzlet lényege, nem? Lejm italokkal, kajákkal és kisebb kölcsönökkel kezdte. Vendégeket és vendéglősöket egyaránt lehúzott, hamarosan a legtöbb környékbeli kocsmában számlája volt. Sose fizetett ki egyet sem. Az elkeseredett hitelezők Rozi nyakára jártak, aki törlesztett, ahogy tudott, de hát a jövedelme a töredékére se volt elég. Rimánkodott Dodinak, hogy fejezze ezt be, mert rossz vége lesz, de Dodi csak legyintett, azt mondta, hazugság az egész, ő már rég kifizette ennek, meg soha nem is tartozott annak, épp fordítva igaz, neki tartozik a sok ingyenélő, tarhás tetű. Aztán többnyire meglátogatta az éppen nevezett hitelezőt, és hatalmas nyilvános hóbörgést és fenyegetőzést rendezett, hogy hogyan képzei az ő drága anyukáját zaklatni ilyesmivel, azért mindennek van határa, számára a család szent, és elvárja, hogy ne rángassák bele az üzleti ügyekbe (így mondta, hogy üzleti ügyek), és majd ez lesz meg az lesz, arcon vagy gyomorba, és megemlegeti az illető. A hóbörgés hatására sokan elálltak a követelés behajtásától, csak úgy döntöttek, megszakítják vele a kapcsolatot. De ő akár csak néhány nap múlva már úgy állított be hozzájuk, mintha mi se történt volna, barátságosan vigyorgott, felíratott a számlájára egy italt, amit általában nem mertek megtagadni tőle, és minden kezdődött előlről. Időközben jó kötésű krapekká fejlődött, bunyózni is járt, és jó kiállítását néhány éjszakai ütközetének győztes híre is nyomatékosította, sokszor túlerővel szemben. Már csak emiatt se nagyon forszírozták az adósságait. De akadtak azért ilyenek is, és az igazsághoz tartozik, hogy Dodi soha nem bántotta, csak egyszerűen elkerülte őket, amikor úgy látta, hogy az istennek se térnek jobb belátásra. Tavaly ugyan eltörte egy krapek arccsontját, azért alighanem szorulni is fog, de az nem a hitelezője volt.

Rozi kezdetben még elhitte Dodinak, hogy amit hall róla, az csak szóbeszéd, szemenszedett hazugság, gonosz rágalom. De aztán az évek száraz valósága megtanította vele, hogy a fia anygali mosolya mögött egy másik fiú lakik. Amikor Dodi először cselekedte meg, hogy valakinek tüzelőszállítást ígért, majd a fa árát előre elkérve eltűnt, Rozi a saját tüzelőjét adta át a károsultnak, amit az üdülő porciózott ki számára, hogy a padlásszobájában álló vaskályhát

táplálja vele. És nem az a tél volt az egyetlen, amit Rozi fagyoskodva töltött ott, az újabb áldozatoknak engedve át a fát.

Dodi építési munkákat is vállalt, burkolást, ácsmunkát, festést, betonozást, bár egyikhez sem értett. Gondot ez sosem okozott, mert az előleg és az anyagra szánt pénzek kézhez vétele után többé nem ment a helyszín közelébe. Eladott mindent, amihez csak hozzáfért. Elvállalta egy-egy nyaraló takarítását, aztán eladta a nappaliból a tévét, a konyhából a mikrót, a szobából a csónakot. Ugyanilyen struktúrában még az is előfordult, hogy leszállította a megrendelt tüzelőt. Egyik nyaralóból a másikba. Viszont sosem takarított ki.

Az egyik kedvenc trükkje az volt, hogy ismerősei jelenlétében feldúlva üvöltött a telefonjába olyasmiket, hogy „azonnal add meg a kétszázezer forintomat, te mocskos, nem érted, hogy bajban vagyok, kajára kell, meg anyám gyógyszerére, hát nem igaz, hogy egy hónapja hiába rimáncodok neked...” A telefonos előadással végezve aztán nagyon szomorúnak tűnt, és akkor az ismerősök menetrend szerint pénzt adtak neki. Nem túl régi ismerősök természetesen. Dodi azzal tetézte ezt a disznóságot, hogy rendszerint olyan embereket színészkedett a vonal másik felére, akik szintén ismert tagjai voltak a helyi közösségnek. Többnyire Dodi áldozatai, olyanok, akik még nem szűntek meg követelni rajta a kárukát. Így aztán ők maguk kerültek rövidebb-hosszabb időre társadalmilag megvetett állapotba. Mint például a Rácz Isti, akinek Dodi amerikai vízumot ígért négyszázezerért. Isti lecsengette a lét – nem egy észkombájn, gondolhatod –, aztán amikor nagy nehezen megvilágosodott, gyakori látogatásokat tett Rozinál, az üdülő éttermében, amit akkor már Rozi maga vezetett, és Dodit sosem lelve ott, végül elpanaszolta az ügyet az anyjának. Rozi persze kifizette a sarat. Ezt is. Az olyan adósságokkal meg, amiket Dodi az étterem nevében halmozott fel, nem is tehetett mást, ugye. A főnöke talán nem is tudott róla, hogy üzletvezetőjének gyermeke időnként bemegy az italnagykerbe, vásárol egy bevásárlókocsinyi piát utólagos fizetéssel az üzlet kontójára. Aztán megitta és eladta. Abból is gondolom, hogy Rozi fedezte őt, és a tulaj nem tudott ezekről, hogy hosszú évekig megtúrta Dodit az anyja mellett a padlásszobában.

Rozi üzletvezetőként már nagyon jól keresett, mégsem volt soha semmije. Nemhogy valami rendesebb hajlék nem került a feje fölé, de még a ruhatárában is csak a munkaruhái voltak makulátlannak mondhatók. Egyszer vett magának egy ezeréves Golfot, egész jól ment az autó, Rozi nagyon élvezte. Míg Dodi kölcsön nem kérte egy órára, majd két hét múlva anélkül állított haza. Egyszerűen azt mondta, ellopták. És ebben semmi se volt, ami ne lett volna igaz. Ahogy a kölcsönkért biciklik is erre a sorsra jutottak. Rozi lehetőségei szerint azokat is pótolta, így aztán Dodit sosem jelentette fel senki.

Amikor már szinte mindenkinek tartozott, Dodi egyszer csak megfogta az isten lábát. Egy rakás pénzt ajánlottak neki a személyi igazolványáért és néhány nap hivataljárásért. Habozás nélkül ráállt az ügyre. Akkoriban mindenfelé azt mesélte, hogy beszállt egy vállalkozásba, ami nagyszerűen profitál. És tényleg úgy tűnt, mert vagy három hétig újra ő volt az ügyeletes Csekonics báró a disz-

kókban, játéktérmeiben és masszázsszalokban. Néhány elszánt hitelezője hamar a nyomába is eredt, de már csak valami aprót tudtak elvenni tőle, mielőtt bedobták a szennyvíztelep derítójébe. Rozinál hamarosan gyűlni kezdtek mindenféle, Dodinak és egy bizonyos betonelemek gyártó cégnek címzett hivatalos levelek. Csekkek, felszólítások, adatkérések, idézések és a többi. Dodi, ha épp hazaállított, rendre a kis vaskályhába dobta őket, Rozit meg a frász kerülgette. Hamarosan rendőrök és pénzügyőrök érkeztek, és egy pillanat alatt felmérték, hogy Dodi csak egy hülye stróman. Ettől még persze eljárást indítottak ellene, mondván, a börtönbüntetést – ha egyáltalán – csakis akkor kerülheti el, ha együttműködik (ami nyilván azt jelentette, hogy dobja fel, akit csak tud), és visszafizeti az államháztartásnak okozott kárt vagy legalább annak azt a részét, amit strómanként rávernek. Ami méltányos, de elég húzós összeg volt, mivel a cég egyáltalán nem foglalkozott betonelem-gyártással, annál többet áfacsalással. Dodi természetesen egyetlen tényleges elkövetőt sem nevezett meg. Nem a betyárbecsület miatt, hanem mert halványlila göze sem volt semmiről és senkiről. Ilyen téren nem volt alkalma megméréstetni, de ha muszáj lenne tippelnem, azt mondanám, feldobta volna őket. De ítéljétek meg magatok, ez tényleg csak az én személyes benyomásom, kérem az esküdtszékét, ezt ne vegye figyelembe.

Dodi – nem először – sírva borult Rozi nyakába, és azt hüppögte, ha sítire vágják, ő tutira öngyilkos lesz. Rozi elhitte, így minden spórolt pénze ráment arra a méltányos összegre, és még egy jelentős kölcsön is, amit akkori főnökétől, még attól a régi elvtárstól és annak ügyvédjétől (akik addigra már dagadtra keresték magukat) kvázi fizetéselőlegként, uzsorakamatra felvett. Rozi gyorsan öregedett, és onnantól kezdve gyakorlatilag ingyen dolgozott.

Egyszer csak Dodi komolyabban becsajozott, egy kedves, gyanútlan pincérlányt kábított el a nagyvilági dumájával. A hölgy teherbe esett, Dodi pedig beköltözött hozzá, az ország másik végén. Rozi boldogan várta, hogy nagymama legyen, és meggyőződése volt, hogy ezzel Dodi feje lágya is benő végre. A gyerek, egy fiú születése után két évvel Dodi faképnél hagyta a családját, és hazaköltözött Rozihoz, aki láthatás híján, fájó szívvel, de nagy szeretettel teleaggatta pici kis szobáját az unokája képeivel. Minden hónapban pénzt küldött a kvázi menyének, akivel egyébként jóban volt. Hamarosan Dodi egy másik lányt is felcsinált, ezúttal egy gazdag családból származót, akinek az apja komoly elvárásokat támasztott újdonsült vejével szemben, vagyis azt akarta, hogy dolgozzon a családi vállalkozásban. Minden nap, megszabott munkaidőben. A szabadlelkű Dodi ezt ugye végképp nem tűrhette, azt mondta, ami sok, az sok. Mi? Dehogyan lépett le. Csak nem volt hajlandó dolgozni. Hogy úgy mondjam, az apósa kezdeményezte a házból és a családból való végleges távozását. Így került Dodi ismét haza, Rozi mellé a padlásszobába, ahol Rozi a lányunokája képeivel is elborította a falakat.

Dodi ekkoriban botlott belém a parton, ahol Pöttömmel horgásztunk. Már-mint Pöttöm horgászott. Úgy vágódott mellénk, mintha meghitt cimborák

lennék, és megkérdezte, nem tudok-e éremlottot a környéken. Mert hogy ezt találta, mondta, és a zsebébe nyúlva elővett egy nejlontasakot, melyben nyolc darab nagy, ezüstnek tűnő érme sorakozott. És ő ezt most szeretné eladni. Először az jutott eszembe, Rozitól szerezte, akinek korábban már két aranygyűrűjét is ellopta, ahogy időnként a pénztárcáját is. De aztán azt gondoltam, ha ezek itt tényleg érnek valamit, akkor Rozinak ilyenje nem nagyon lehet, hisz ha lett is volna, már rég eladta volna Dodi valamely adósságának törlesztése érdekében. Dodi közben motyogott valamit, hogy neki fogalma sincs, mennyit ér, de annyira el van havazva üzleti ügyekkel, hogy nincs ideje foglalkozni ezzel, de esetleg olcsón odaadja, ha gondolom. Ennél a pontnál felrémlt bennem néhány hasonló nyolcadik kerületi tapasztalatom. Amikből mindig kár nélkül jöttem ki, mert lévén, hogy ismeretlen csibészek tolták az arcom elé a gagyi fukszot, a vészcsengőm is élesebbre volt állítva. Nem mintha amúgy vásároltam volna ilyesmit, csak a helyzetfelismerés miatt mondom. Akkor meg éppen az óvott, hogy ismertem személyesen is az elkövetőt, hogy zsarunyelven fogalmazzak. Bizony, eszembe jutott, hogy feljelentem, hogy megkíméljem leendő áldozatait. De aztán nem tettem. Nem is vagyok az a feljelentgetős fajta, pedig hát ilyen esetben annak kéne lenni, tudom. De hát ugye azt is tudom, mit várhatok a rendőrségtől. Kicsit bent tartják, írnak egy jegyzőkönyvet, aztán kien-gedik. De igazából Rozi miatt nem nyomtam fel. Ez is milyen hülyeség. De tegyük fel, hogy sikerül Dodit bevarratnom huzamosabb időre. Ez elvileg Rozinak jó. Nem gyűlnek tovább az adósságai, arról nem beszélve, hogy nem kell majd minduntalan Dodi részeg, beszívott hóbörgését, balhézását néznie és hallgatnia, amik miatt ugyanúgy szenvedett és szégyenkezett, mint a piti bűncselekményei miatt. És amelyeknek nem ritkán ő maga esett áldozatul, ha kérdőre vonta Dodit eltűnt pénzek, ékszerek, felbukkanó hitelezők miatt. Szóval úgy gondolnád, Rozinak csak jó, ha Dodi eltűnik. De én láttam sokszor, amikor tényleg eltűnt egy-két-három hétre, hogy Rozi aggódva járta be a környéket, mindenfelé, kérdezősködve, nem látta-e, nem hallott-e felőle valaki. És ha őszintébb és szabadabb szájú illetők azt mondták neki, mit törődik vele, örüljön, hogy eltűnt, remélhetőleg sosem látja többé sem Rozi, sem a falu, akkor olyan szomorúan nézett maga elé, hogy az embernek megszakadt a szíve.

Aztán Rozi megbetegedett. Nagyon komolyan, de először nem ismerték fel. Kezdetbenínhüvelygyulladással kezelték, aztán azt mondták, azért fáj a gyomorra, mert a gyógyszerek kikészítették. Ekkor gyomorhuruttal kezdték kezelni. Közben Rozi dolgozott, mert muszáj volt neki. Az adóssága nemhogy csökkent volna, hiába törlesztette, ahogy tudta, az uzsorakamat miatt csak nőtt. Vezette az éttermet a legújabb tulajdonosnak, miközben a fizetéséből a réginek törlesztette az évekkel korábban felvett kölcsönt. Rendezvényeket, esküvőket vezényelt le, turistacsoportokat fogadott, etette-itatta a nyaralókat. És közben szenvedett, még nem tudta, mitől. Ekkor történt, hogy Dodi újabb szorultságában eladta az étterem egyik hatalmas plazmatévéjét. Rozi nem tudta fedezni, a tulaj pedig

megelégette a dolgot, hisz addig is tudta, hogy Dodi kivedeli a hűtőjét, megeszti a kajáját, az ismerőseit itatja az üzlet kárára, és gyakran elriasztja a normális vendégeket a kopasz haverjaival rendezett piás-drogos prolishow-kkal. Kirúgta Dodit a padlásszobából, mondván, ha csak a környéken meglátja, ráhívja a zsarukat, és feljelenti a tévé és a többi disznóság miatt.

Dodi eltűnt. Rozi pedig egyre rosszabbul lett, kiderült, hogy rákos. Hasnyálmirigy. Operálhatatlan, kezelhetetlen. A kórházból hazaküldték, ő pedig nem mondta, hogy nincs senkije, rendes otthona sincs, csak hazament a padlásszobájába, és várta a halált. Ameddig tudott, lejárt a partra, sétálgatott lassan, és bízott benne, hogy csak úgy meggyógyul. A környékbeliek segítettek, amit tudtak, pénzt is adtak neki erre-arra, szállígtatták a kórházba és vissza, ha kellett. Még egy otthonápolási szolgálatra is összedobtak neki pénzt, így aztán egy ápolónő kijárt Rozihoz, infúziót kötött be neki, ilyesmik. Rozi ment, ameddig tudott. Még járókerettel is elment sétálni, ha épp volt, aki lekísérje a lépcsőn. Sőt, még az étterem számára is intézte a rendezvényeket. Esküvőket, céges bulikat vett fel, kalkulált, árajánlatokat adott, szervezett, instruálta a személyzetet.

És akkor megjelent Dodi. Egy szép autóval, rendesen felöltözve. Azt mondta, végre neki is bejött valami, rengeteg pénzt keres, és most elviszi Rozit egy gyönyörű, panorámás házba az északi partra, ahol kiváló ápolást kap majd. Rozi boldogan lelkendezve mesélte ezt mindenkinek, de az emberek csak legyintettek a háta mögött, ugyan már, a Dodi, majd pont ő. De úgy tűnt, nem lesz igazuk. Dodi tényleg elvitte Rozit, és Rozi kissé erőre kapott, a laptopjáról újra képeket tett fel, és tréfás üzeneteket írt a Facebook oldalára, és azokon a képeken mosolygott, és tényleg a Balaton panorámáját láttuk a háta mögött, pont Sóstót, ahonnan néztük, és a ház, amiről szintén képeket ontott, valóban gyönyörű és világos, sőt luxusminőségű volt. Egy kis videót is készített magáról és Dodiról, és Dodi azt kérdezte tőle, tetszik-e neki a ház, amit vett. Rozi azt felelte, nagyon, és Dodi azt mondta neki tréfásan, ha meggyógyul, nekiadja. Rozi nagyon soványan és sápadtan, de boldogan nevetett.

És aztán egyik napról a másikra megszűntek a képek, videók, vicces és romantikus üzenetek. Két napra rá Rozi meghalt. Dodi újra eltűnt. A szóbeszéd szerint nem fizette ki Rozi hamvasztásának az árát, ahogy a sóból készült urnát sem, amiben eltűnése előtt még a Balaton közepén egy csónakból a vízre bocsájtotta édesanyja hamvait. Ezt is csak beszélnek, nem látta senki, hiszen az ilyesmi tilos.

A házat, ahol Rozi utolsó napjait töltötte, majdnem üresen találta a tulajdonosa, amikor visszajött a családjával világkörüli útjukról. Az autója is eltűnt a garázból, viszont a házat nem festette ki senki, miként pedig azt egy szimpatikus, agilis építkezési vállalkozó megígérte neki.

Az étterembe még jó ideig érkeztek enni-inni, mulatni esküvői sokadalmak, halotti tort ülők, céges csapatok, akik jókora előleget fizettek ki, miután Rozi telefonján lebeszélték a rendezvényt egy segítőkész fiatalemberrel.

Később valaki véletlenül ráakadt a neten Dodi nevére. Biztos valami hitelezője keresett rá. A legutóbbi országgyűlési választásokon ő volt Somogy megye hármas számú választókerületében a Szabadság és Jólét és Hazafiság és Környezetvédelem és Erkölc és Esélyegyenlőség és Béke és Kisebbségek Védőbizottsága jelöltje. A választási bizottság jegyzőkönyve szerint nem tudták elfogadni a jelentkezését, mert a leadott ajánlóívei túl sok olyan személy adatait tartalmazták, akik már elhunytak. Igen, Roziét is.

František Hudeček: Illusztráció Jirina Hauková Cízi pokoj [Valaki más szobáján] című kötetéhez (tinta, papír, 1946)

